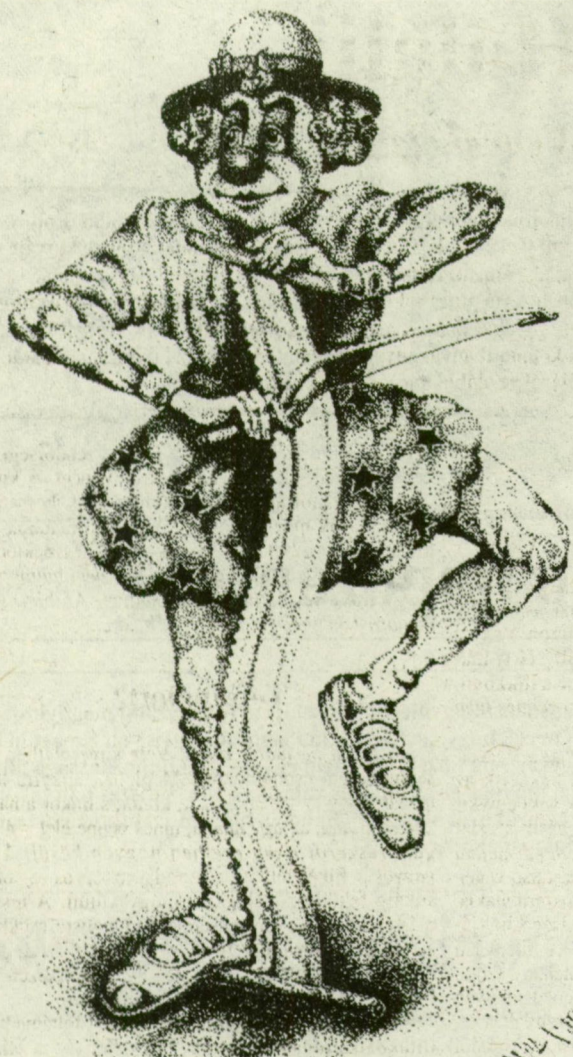

MAGYAR CSABA RAJZA

A nyugalmazott (29.)

PODMANICZKY SZILÁRD

Klasszul megvirradt. Minden a saját színében pompázott. A kakas nem kukorékolt, lehet, hogy agyonlőtték, picit meglőtték, vagy egy rosszmájú görény az éjszaka kártyán elnyerte az életét. Úgy gondoltam, épp ideje, hogy mint dublőr, beugorjak a kakas szerepébe. A tenyereimből üres öblöt formáztam a szám elé és legalább ötször kukorékoltam. Nem esett nehezemre, jól tudtam utánozni a háziállatokat, legjobban a gyöngytyúkot. És gondoltam arra is, ha a gyöngytyúkból ilyen jó vagyok, akkor talán ezzel kellene meglepniem a papot, aki a meglepetés hatására biztosan és könnyedén ébred majd. És arra is gondoltam, hogy a pap már nyitott szemmel fekszik az ágyon, vagy csukott szemmel, de ébren, és azon töri a fejét, hogy mi történt tegnap, mire jutott. Nem vártam tovább, bementem a pap szobájába. A nyál ezüstösen csillogott a szája sarkában, aztán végig a füle mellett az arcán, a párnán is volt valami nyoma, de ott inkább olyan, mintha cementes víz folyt volna rá. Megfogtam a vállát, és hármat rándítottam rajta. „Atyám, reggel van” – mondtam halkan, hogy esetleg beépüljön az álmába, és onnan értesüljön a fejleményekről. A pap lélegzett, de nem mozdult. Most már ötöt rántottam a vállán, és valamivel hangosabban közöltem vele: „Atyám, a nap már felkelt, ezt nem nézheti tétlenül.” Semmi eredmény. Leültem mellé a székre, előrehajoltam, a könyököm a combomba fúrtam, az államát pedig feltámasztottam a két hüvelykujjammal. A pap fehér és barna csíkos pizsamát viselt, az egyik gallér begyűrődött a füle mögé. Néztam ezt a csíkos embert, és a tegnapi éjszakára gondoltam, az ügyére, ami, gondoltam, nem is lehet olyan vészes, ha ilyen jól alszik tőle. Na, meg ne beszéljen nekem hitről, aki ilyen pizsamában alszik. Lehet, hogy átvért a pap, gondoltam, az éjjel csak a maszek színjátszó társulatának előadására készült, vagy részegen nem talál jobb témát, és én voltam a századik, akit behúzott a csöbe. Már megint kezdett elragadni az indulat. Fölálltam gyorsan, és a begyakorolt mozdulattal megragadtam a pap vállát: „Atyám, na, ugrás kifelé!” – üvöltöttem. A pap majdnem lefejt, rémülten fölugrott, és bambán, a frissesség látszatát keltve motyogott: „Mia, ki maga, nincs pénzem, ne bántson!” „Na, te üres hitszák, nem emlékszel semmire, vagy megint adod az agyadat?” – mondtam. „Te vagy az?” – kérdezte, pedig szerintem még mindig nem tudta, hogy én vagyok az. „Nézd meg, nincsen számyam, én vagyok az” – mondtam és megfordultam. „Jól van, tudom már” – mondta nekem. Tovább is piszkálódhattam volna, de tudom, ébredés után öt percig teljesen össze lehet zavarni bárkit, azonban ez nem hiányzott nekem. Annál inkább valami meleg lötyty a belsőmből, amivel kiáztathatom a tegnapi vacsora emlékét. „Iszol valamit?” – kérdeztem. „Ma már nem iszom” – válaszolta a pap. „Ezen nem piát értek – mondtam – hanem inkább teát, de ha beöntést kérsz, azt csinál meg magadnak.” „Mondtam, hogy nem iszom semmit – mondta a pap –, inkább hozd be a dominót a másik szobából, a bal felső fiókban találd, én reggel mindig dominózok egyet, ha azt akarom, hogy jól induljon a napom.” „Mikor dominóztál utoljára?” – kérdeztem félig mérgesen, és egy időpontra gondoltam. A pap lesütötte a szemét, én kimentem a dominóért, láttam, gondolkodni akar a válaszon. Nem válaszolt. Kiszórtam a dominót az asztalra, fejjel lefelé. A pap kezdett, de én egyből utána hatalmas előnyre tettem szert, akkorára, hogy a papnak elment a kedve a dominózástól, és azt mondta, hogy inkább hagyjuk, vagy hagyjam magam, mert szerinte nem jó korán reggel vereséget szenvedni. Felálltam az asztaltól és a fürdőszoba felé mutattam: „Mosakodj és fésülködj meg, vegyél tiszta ruhát, de ne az ünneplődet, nagy nap ez a mai.” „Miért?” – kérdezte. „Mert nem tudod elrontani – válaszoltam –, bár tudom, minden hájjal meg vagy kenve. De azt jól véd az eszedbe, ma kimegyünk a bányatóhoz az erdő szélére, és ott töltjük a napot. Na, csipkedd magad.”

Meghívás egy győri vacsorára – Kölcsönfrakk a tanár úrtól – Jack is segített

„A ti Mozart-csapatotok”

– Szokatlan és merőben eredeti kérdéssel kezdem: mi a siker titka?

ÁGI: – Hogy van-e titok, nem tudom, de minden a csapat-összeállítással kezdődött. Illés Mihály igazgatóhelyettes úr a verseny előtt három héttel kész tervvel keresett meg engem, és megbízott a kapitánysággal. Én új embereket is hívtam, ami nem volt könnyű, hiszen az ötfordulós verseny éppen vizsgaidőszakra esett. A három hétből kettő a szervezéssel ment el, s csak az utolsó napokban kezdtük a felkészülést.

ZOLI: – Krétafehér arccal ültünk le a könyvhalmaz mellé, annyira kétségbe voltunk esve... azaz inkább csak a többiek, én igyekeztem tartani bennük a lelket.

– Műtátságok be magatokat!

ÁGI: – Huszár Lilla negyedéves a főiskolán, hegedű szakos. Tamás Péter klarinétos, másodéves főiskolai hallgató. Tamás Katalin (csak névrokona Péternek) harmadikos a Tömörkény gimnáziumban, ő zongorázik. Megyesi Zoltán is középiskolás, másodikos ságvárista spec. mat. tagozaton, és hat éve harsonás. Én ugyancsak negyedéves vagyok, a főiskola cselló-szolfézs szakán.

– A tévében láthattuk, hogy fokozatosan lendültek bele. Nehéz volt?

ÁGI: – Az első fordulóban még negyedikek voltunk, aztán fölmentünk másodiknak, utána lecsúsztunk eggyel, de az utolsó előtti menetet ismét másodikiként zártuk, végül a döntőben is megtartottuk ezt a helyet.

– Pedig a győzelemre is esélyetek volt. Miért nem sikerült?

ZOLI: – Mert a végére megváltoztatták a szabályokat! A villámkérdésekkel már nem lehetett annyi pontot szerezni, mint korábban, ezért tulajdonképpen már az ötödik fordulóban lefutottá vált a verseny, nem hozhattuk be a győriekkel szembeni húsz-egynéhány pontos hátrányunkat.

– A zsűrivel hogy voltatok megelégedve?

ÁGI: – Hiányzott a verseny lényegéről alkotott koncepciójuk (vagy legalábbis nem árulták el nekünk), de később már

FOTÓ: SOMOGYI KÁROLYNÉ

Megyesi Zoltán, a hangszerek és „Jack”

Czéh Ágnes, Huszár Lilla, Tamás Katalin, Tamás Péter és Megyesi Zoltán – a január 12-i döntő óta büszkéik lehetünk rájuk, hiszen a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola szegedi konzervatóriumának csapataként második helyezést értek el a televízió országos Mozart-vetélkedőjén. A teljes gárdát, sajnos, nem tudtuk összeverbuválni, Zolival és Ágival (ő kicsit később érkezett, ezért nem kerülhetett a fotóra) a főiskola könyvtárában beszélgettünk.

előre kitaláltuk, mit fognak kérdezni. Szerintem ez a megközelítés nem volt méltó a főiskolákhoz, ehhez elég lett volna gimnazistákat versenyeztetni.

ZOLI: – Rájöttünk, hogy a „tévészerűbb” részletek érdeklik őket, ezért ha valami furcsaságra, különlegességre bukkantunk, azt bebefláztuk. Ott volt

például egy Stadler nevű klarinétos, akit Mozart egyik levelében „ribizliképűnek” nevezett. Gyakran mulattak, biliárdoztak együtt. Biztosan tudtuk, hogy ezt nem fogják kihagyni. Tamás Peti – Stadlerként – még klarinézott is.

– Kik segítették a jó szereplést?

ÁGI: – Meszlényi László tanár úrhoz bármikor fordulhattunk kérdéssel, sőt még a frakkját és a karmesteri pálcáját is kölcsönadta Zolinak, amikor a „maestrót” alakította a g-moll szimfónia oboa-klarinet-vitájának eldöntésében. Weninger Richárd igazgató úr pedig elmesélte, hogy a fuvola-hárfa-verseny szinte lejátszhatatlan, mert Mozart nem tudta, hogy csak négy ujjal hárfáznak és nem ötten.

ZOLI: – De ne felejtjük a sűgőcsapatot sem, olyan remek hangulatot teremtettek, amiben öröm volt versenyezni. Kítettünk a faliújságra egy felhívást, hogy jöjjenek buzdítani. Így írtuk alá: „A ti Mozart-csapatotok.” A legtöbbit azonban Jutka néninek, a konzervatórium zenei könyvtárosának köszönhetjük, aki irodalommal, kottákkal látott el bennünket, és helyet adott a felkészülés ideje alatt. Tőle kaptuk a „Jack” névre hallgató játékteknőt, amit a műsorvezető mindjárt az első adásban bekonferált, de a képernyőn közben engem mutattak, mint kabalát.

– Díjak, ajándékok?

ÁGI: – A főiskola számára nyertünk 150 ezer forintot, megérkezését most várjuk. Aztán jött egy oklevél, igaz kicsit szakadtan, de azért így is örültünk neki.

ZOLI: – És kaptunk egy-egy Mozart-könyvet, ami már mindegyikünknek megvolt, úgyhogy el is ajándékoztuk. Annak nagyon megörültünk, amikor a döntő végén a győriek meghívtak bennünket egy vacsorára, mert a verseny közben megkedveltek bennünket. Februárban talán elutazhatunk, így a két főiskola diákjai közti kapcsolatot is erősítjük.

NYILAS PÉTER

Gyógyító természet

Rangja lesz a füvesasszonynak?

A Magyar Természetgyógyászati Tanács szervezte, a Nemzeti Egészségvédelmi Intézet pedig forintokkal segítette annak az egyhetes összefoglalóknak a létrejöttét, ahol a honi természetgyógyászat ismert emberei vettek részt. A természetgyógyászati tanács fiatal elnöke, dr. Tamasi József nem „idegen” Szegeden, hiszen ott végezte az orvosegyetemet. Szendrei professzor és Tóth docens bábáskodtak a diplomamunka megszületésénél. Tamasi doktor az egyetemi évek alatt keleti gyógy módokkal ismerkedett, kezdőként Kiskunfélegyházán belekóstolt a diétetikába, majd egy esztendőn át (Nyugat-)Németországban dolgozhatott, egy természetgyógyászati klinikán. Ott akupunktúrát – annak elektromos válfaját is –, távol-keleti mozgásgyógy módokat tanulhatott. Fő szervezője volt az egyhetes aggteleki tanácskozásnak, ahol az volt a legfőbb cél, hogy elvi alapvetéseket tegyenek a természetgyógyászat orvosi-egészségügyi szakmaként való elismertetésében. Nem kevesebbről, mint a természetgyógyászat orvoslás szakmai, etikai, jogi vonatkozásait áttekintve azokat az alapokat kellett megteremtetni, amelyeket egy későbbi törvénykezésben fölhasználhatnak majd. „Szinte pillanatok alatt kell megteremtünk mindent – állította a fiatalember, a Nemzeti Egészségvédelmi Intézet osztályvezetőjeként –, de nem tehetünk mást, hiszen óriási az igény a betegellátás részéről, s azok részéről is, akik a természetgyógyászatot tanulni szeretnék egy későbbi praktizálás reményében.”

– Laikus számára a természetgyógyászat az az ember, aki kezét a beteg fölé tartva különleges energiákat ad át, és így gyógyít. Vagy az, aki kiválóan ismeri a gyógyfüveket, pedig soha nem tanulta semmiféle iskolában. Kik is azok a természetgyógyászok?

– E tanácskozás alatt, úgy véljük, teljesen összefoglaltuk az ismérveket, és eszerint tízennegy fő területet határoztuk meg a természetgyógyászatnak. Abból például csak egyetlen terület az ön által is említett bioenergetika, az energia kisugárzása, ez az, amit kérdésesen említett. Tehát nagyon is összetett tudományról van szó, amelyben a sokféle módszert együttesen, de legalábbis több módszert alkalmaznak akkor, amikor egy-egy betegséget leküzdének. Terveink szerint több szinten praktizálnak majd a hozzáértők. Szakorvosként, főiskolát végzett természetgyógyászként, középszintű képzést vállaló szakasszisztensként. Ezekhez természetesen kapcsolódik három terület. Az egyik a természetes életmód megismerő, azt tovább adni tudó életmód-terapeuták csoportja.

– Említette, hogy három csoportról van szó.

– Nos, a harmadik csoportot a népi gyógyászat szakértői alkotják. Ok ezt a múltban sorvasztásra ítélt területet mérték föl. Sajnos, természetek tudás örökre elveszett már, ám ami még megvan, ami még föllelhető az országban, azt össze kell gyűjteni, rendszerezni szükséges, és természetesen nekik kell megteremtienük az alkalmazás szélesebb körét is. A népi gyógyászat ismerőit semmiféle hivatalos papírral nem bírnak, de számtalan pap, füvesasszony él, akiknek egyébként a tudását a WHO is elismeri. Nem csoda, hiszen a világban a gyógyítóknak legalább nyolcvan százaléka soha, semmiféle egészségügyi képzésben nem részesült.

– Az orvosegyetem orvosokat képez, ezek szerint nagyobb hangsúlyt fektetve a természetgyógyászatra. De miféle tudást kapnak majd a delikvensok a főiskolán?

– Az egyetemen nem lesz ez önálló szak, de szervesebben épül majd az oktatásba. A főiskolán viszont önálló szak lesz majd a természetgyógyászké, ez pedig teljes elmélyülést kíván ebben a tudományban. A végzetek pedig posztgraduális képzésben részesülhetnek.

– Az ön szavaiból, ebből az egyhetes tanácskozásból is az tetszik ki, hogy a hivatalosság elfogadta a természetgyógyászatot, annak beépítése a hivatalos, hagyományos orvoslásba immár elkezdődött. Nem volt ez mindig így. Sőt! Orvosaink közül nem kevesen ma is legyintenek, ha természetgyógyásztól hallanak. Sarlatánok – mondják. Megváltozott volna egyszerre minden?

– Segítségünkre van, hogy a világot elöntötte a zöldhullám, a természet újbóli fölfedezése, s ez a zöldhullám Magyarországot is „mossa” már. Ez tény. Nem titok az sem, hogy az orvoslás válságban van, és mindenképpen erősítette a természetgyógyászat helyzetét mindenütt, noha az orvostársadalom egy része szkeptikus. Viszont Magyarországon az egészségügy vezetésében többen megértették, hogy a megelőzésben és a gyógyításban mérhetetlen tárházat tud maga mögött a természetgyógyászat. Hihetetlenül sok a lehetőség. Segítségével megújítható az orvostudomány is, ha integrálódik a többi orvosi szakma közé. Az a szemlélet, amit most a szakkormányzat képvisel, Európában is újszerű. A nagy tudást fölhalmozó német természetgyógyászatot sem engedte még a hivatalosság rangjára a konzervatív orvoslás. Azt hiszem, hogy az Európai Közösség is a magyar szisztémát veszi majd át.

– Azt gondolom, hogy ha önök a hivatásos orvoslás vonalába akarják emelni a természetgyógyászatot, akkor a korosabb csontkovácsok, füvesasszonyok – akikben az emberek bíznak – vehetik a kalapjukat. Törvényt készült ellenük?

– E pillanatotban annyit mondhatok, hogy igyekeznünk megteremtetni azokat a központokat, ahol képezhetik vagy elismertethetik magukat. Természetesen hosszú türelmi idővel eszünkben sincs ellehetetleníteni őket. Az a célunk, hogy ki-ki a maga helyén legyen, ott munkálkodjék, vessünk véget a szélhámosságoknak. Legyen természetgyógyász csak az, aki valóban az, és tud gyógyítani így, vagy úgy. Megteremtjük a természetgyógyászat rangját.

HORTOBÁGYI ZOLTÁN